

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28CoCsp/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122227939
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:6122227939.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXX/XX, D. E., zastúpeného splnomocnencom: LEGAL PROFESSIONALS, s.r.o., so sídlom Sartorisova 12, Bratislava, IČO: 36 857 998, proti žalovanému: TIP travel a.s., so sídlom Teplická 74, Piešťany, IČO: 36 250 791, zastúpeného splnomocnencom: Petruška & partners s.r.o., so sídlom Kupecká 18, Nitra, IČO: 47 254 882, o zaplatenie 1.576,80 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Piešťany z 30. marca 2023 č.k. 21Csp/37/2022-143, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.576,80 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.576,80 eura od 24.11.2021 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 16 ods. 1, § 17, § 22 ods. 1, § 23 ods. 1, 2 zákona č. 170/2018 Z. z. o zájazdoch, spojených službách cestovného ruchu, niektorých podmienkach podnikania v cestovnom ruchu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o zájazdoch“), § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), 151 ods. 1, § 153, ods. 1, 2, § 186 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou (podanou na upomínacom súde) domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.576,80 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 24.11.2021 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca uzatvoril so žalovaným Zmluvu o zájazde č. 314 100 080, na základe ktorej mal žalovaný pre žalobcu zabezpečiť zájazd do Talianska - Kalábria - Praia a Mare v termíne 4.7.2021 - 11.7.2021 (8 dní/7 nocí vrátane dopravy) okrem osoby žalobcu aj pre manželku žalobcu. Zo strany žalobcu boli riadne splnené všetky povinnosti vyplývajúce mu z uzavretej zmluvy a žalovanému tiež uhradil dňa 13.6.2021 dohodnutú odplatu v sume 1.576,80 eura. Žalobca sa dostavil dňa 4.7.2021 včas na letisko M. R. Štefánika, Bratislava, k odletu letu ED 3920, kde mu nebolo pracovníkom žalovaného a leteckej spoločnosti AIR EXPLORE realizujúcej leteckú prepravu do Talianska umožnené nastúpiť do lietadla s odôvodnením, že údajne nespĺňal podmienky zájazdu, a to nepredložením požadovaných dokladov, kde za takýto doklad bol označený vyplnený elektronický formulár, tzv. digital Passenger Locator Form (ďalej ako „dPLF“), napriek tomu, že žalobca mal k dispozícii v papierovej a elektronickej forme QR

kód ako výsledok tejto registrácie v dPLF. Zo strany žalobcu boli splnené všetky podmienky, ktoré boli stanovené jednak v podmienkach žalovaného pre zájazd do Kalábrie, ale tiež v podmienkach stanovených Talianskom, podmienkach uvedených na webovej stránke Ministerstva zahraničných vecí SR, ale tiež v podmienkach priamo vyplývajúcich z dPLF v súvislosti s použitím vygenerovaného individuálneho QR kódu. Napriek predloženiu všetkých požadovaných dokumentov nebolo žalobcovi a jeho manželke zo strany žalovaného (zamestnancov žalovaného, osôb poverených žalovaným) umožnené nastúpiť do lietadla a odletieť na riadne zaplatenú dovolenku. Žalobca sa obrátil so svojou reklamáciou, žiadosťou a nárokom na náhradu škody na žalovaného e-mailmi zo 16.7.2021, 19.7.2021 a 2.9.2021, pričom žalovaný reagoval neurčito, bez vecného vyjadrenia sa k uplatnenému nároku žalobcu. Na opakované žiadosti a urgencie žalobcu žalovaný reagoval písomnou odpoveďou z 11.8.2021, v ktorej žalovaný neodpovedal na konkrétne otázky, nároky a požiadavky žalobcu a závere listu žalobca navrhol ako kompenzáciu za nepríjemnosti zľavu 45% na pobytový zájazd k moru do 28.2.2022. Predžalobná výzva bola dňa 23.11.2021 doručená žalovanému, ktorý však na ňu nereagoval. V prípade nesplnenia si povinnosti žalovaného vyplývajúcej mu zo zákona o zájazdoch sa jedná o podstatné porušenie zmluvnej a zákonnej povinnosti žalovaného, v dôsledku ktorej vznikla žalobcovi škoda v sume 1.576,80 eura, ktorú žalobca uhradil za zájazd. Uvedená škoda vznikla žalobcovi v priamej príčinnej súvislosti s porušením povinností žalovaného, ktoré predstavujú podstatné porušenie povinnosti žalovaného vyplývajúcej mu zo Zmluvy. Žalobca si tiež uplatnil zákonný úrok z omeškania, pretože žalovaný sa najneskôr dňom 23.11.2021 (deň doručenia predžalobnej výzvy) dostal do omeškania s plnením peňažného plnenia (zaplatenia sumy 1.576,80 eura) žalobcovi.

4. Okresný súd Banská Bystrica v danej veci vydal platobný rozkaz, proti ktorému v zákonnej lehote podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že žalovaný ako cestovná kancelária je povinný v zmysle § 14 ods. 2 písm. f) zákona o zájazdoch, poskytnúť cestujúcemu informácie o „všeobecných údajoch, ktoré sa týkajú pasových požiadaviek a vízových požiadaviek, vrátane predpokladanej lehoty na vydanie víz, a o zdravotných požiadavkách v cieľovom mieste.“ Nakoľko pre vstup do Talianska v čase uzatvorenia Zmluvy (dňa 12.6.2021) neplatili žiadne iné pasové a vízové podmienky, v zmysle Všeobecných zmluvných podmienok, (III. PRÁVA A POVINNOSTI CESTUJÚCEHO písm. g) bolo potrebné, aby žalobca ako cestovateľ: „Pri čerpaní služieb sa presne riadiť pokynmi a informáciami oznámenými CK alebo jej zástupcami v SR alebo v zahraničí, ako aj pokynmi priamych poskytovateľov služieb, dodržiavať časy a miesta odchodov a na vlastnú zodpovednosť zabezpečiť si všetky potrebné cestovné doklady a splniť iné podmienky potrebné pre čerpanie služieb (pas, víza, doklady o poistení, očkovanie a pod.), mať u seba platný cestovný doklad s platnosťou min. 6 mesiacov od dátumu skončenia zájazdu.“ Žalovaný ako cestovná kancelária zaslal spolu s voucherom - účastníckym poukazom pokyny na cestu, v ktorých bolo uvedené: „OPATRENIA PROTI ŠÍRENIU COVID19 A AKTUÁLNE PODMIENKY VSTUPU DO KRAJINY“ Z dôvodu neustále sa meniacich sa predpisov si, prosím, overte aktuálne informácie pred odletom na stránke Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky : <<https://www.mzv.sk/cestovanie/covid19/obmedzenia-na-hraniciach>>“ „ Každý cestujúci pred vstupom do Talianska musí vyplniť a odoslať digitálny elektronický formulár, tzv. digital Passenger Locator Form (dPLF). Dieťa môže byť zaregistrované spolu so sprevádzajúcou dospelou osobou. Formulár treba vyplniť pred odletom. Návod na vyplnenie formuláru nájdete na stránke talianskeho ministerstva zdravotníctva v anglickom jazyku, návod v slovenčine sme pre vás pripravili na našej stránke <<https://tiptravel.sk/public/rfiles/universal/podmienkyvstupu/>>TAL_DPLM_manual.pdf. Po vyhodnotení formuláru dostane cestujúci na e-mail dPLF v PDF formáte a individuálny QR kód, ktorým je potrebné preukázať sa pri vstupe do dopravného prostriedku (tento môže byť priamo z mobilu alebo v tlačenej forme, odporúčame vytlačiť a taktiež uchovať v mobile).“Z uvedeného dôvodu je zrejmé, že žalovaný poskytol všetky známe informácie a zdroje informácií, ktoré boli v danom čase platné a publikované tretími stranami (MZV SR, Ministero della Salute Italy, EU). Žalovaný ako cestovná kancelária nemá vo svojej kompetencii rozhodovať o procese check in, boardingu alebo inak zasahovať do rozhodnutí leteckej spoločnosti.

5. Žalobca sa k odporu žalovaného vyjadril tak, že predovšetkým žalobca splnil všetky podmienky a požiadavky kladené žalovaným na žalobcu a tieto predložil žalobcovi alebo doplnil v rozsahu a spôsobom uvedeným v dokladoch žalobcu. Žalobca sa 4.7.2021 dostavil na letisko, pričom predložil platný cestovný doklad, doklad o zaočkovaní, QR kód ako dôkaz o vyplnení požadovaného formulára dPLF. V žiadnej časti podmienok stanovených žalovaným pre zájazd od Talianska, uzavretej zmluvy o zájazde a iného dokladu nevyplývalo, že by mal žalobca predložiť na letisku aj vyplnený formulár dPLF. Napriek tomu, že žalobca a jeho manželka splnili všetky podmienky stanovené žalobcom, nebolo im umožnené nastúpiť do lietadla a odletieť na riadne zaplatenú dovolenku, došlo k zjavnému pochybeniu

zamestnanca žalovaného a porušenie povinností žalovaného vyplývajúcich mu z uzavretej zmluvy, a to na škodu žalobcu, ktorý týmto spôsobom prišiel o sumu 1.576,80 eura uhradenú žalovanému na základ zmluvy. K vyjadreniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril. Keďže žalobca požiadal o pokračovanie v konaní na príslušnom súde, Okresný súd Banská Bystrica vec postúpil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na 30.3.2020, na ktoré sa dostavil právny zástupca žalobcu a právny zástupca žalovaného. Na pojednávaní žalobca v plnom rozsahu trval na podanej žalobe a uplatnenom nároku a rovnako aj na predchádzajúcej argumentácii. V rámci stanoviska predneseného na pojednávaní k žalobe, žalovaný uviedol, že v plnej miere namieta podanú žalobu, žalobca podal žalobu z dôvodu, že ho údajne nevypustil pracovník žalovaného a leteckej spoločnosti AIR Explore na palubu lietadla. Žiadny zamestnanec žalovaného nekontroluje a nemá oprávnenie rozhodovať o vstupe do lietadla. Skutočnosť, z akého dôvodu žalobcu pracovník leteckej spoločnosti nevypustil do lietadla, nie je podložená žiadnymi dôkazmi a v tomto štádiu konania je to len v rovine tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný namieta. Čo sa týka podmienok vstupu do krajiny, ktoré zasielal žalovaný, vzhľadom na neustále meniace sa predpisy, ktoré sa v danom období menili na dennej báze, bolo treba sledovať predloženú webovú stránku Ministerstva zahraničných vecí. Údaje, ktoré poskytol žalovaný žalobcom boli aktuálne ku dňu 25.6.2021, pričom odlet sa uskutočnil 4.7.2021. Je zrejmé, že v tomto spore ide o posúdenie skutkových tvrdení, preto je potrebné podotknúť, že v daný deň odlietalo do Kalábrie 171 cestujúcich, pričom zájazd robilo spolu so žalovaným 5 cestovných kancelárií a všetky posielali rovnaké pokyny k odletu a okrem žalobcu úspešne odleteli všetci ostatní cestujúci. Vzhľadom na uvedené, je pre žalovaného zvláštne, prečo len žalobca mal s uvedeným problémom. Namietal z toho dôvodu skutočnosti uvedené v žalobe v tomto konaní.

7. Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi (výzva na zaplatenie z 12.11.2021 vrátane podacieho hárku, e-mailu č.l. 24-29, odpoveď z 11.8.2021, reklamácia č.l. 31 vrátane podacieho hárku, formulár štandardných informácií pre zmluvu o zájazde č. 314 100 080, vouchery č.l. 40, podmienky vstupu do krajiny č.l. 41-42, certifikát o vykonaní vakcinácie č.l. 43-44, e-mail z 2.7.2021 č.l. 103-104), pritom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Súd nevykonal výsluch svedkyne navrhutej žalobcom, pretože tento považoval vzhľadom na tvrdený skutkový stav a nespornosť skutkových tvrdení za nadbytočný a nehospodárny.

8. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o zájazde č. 314 100 080, na základe ktorej mal žalovaný pre žalobcu zabezpečiť zájazd do Talianska - Kalábría - Praia a Mare v termíne 4.7.2021 - 11.7.2021 (8 dní/7 nocí vrátane dopravy), a to okrem osoby žalobcu aj pre manželku žalobcu. Zo strany žalobcu boli riadne splnené všetky povinnosti vyplývajúce mu z uzavretej zmluvy a rovnako bola žalobcom uhradená žalovanému dňa 13.6.2021 v zmluve dohodnutá odplata v sume 1.576,80 eura (celková cena zájazdu vrátane daní, všetkých nákladov a poplatkov). Medzi žalobcom a žalovaným bolo, pokiaľ ide o Informácie o vízových povinnostiach, pasových povinnostiach a iných povinnostiach, dohodnuté nasledovné: „všeobecné údaje: Občan EU: potrebuje cestovný pas alebo občiansky preukaz vrátane maloletých detí. lehota na vydanie víz: - informácie o zdravotných požiadavkách v cieľovom mieste: -„. Žalovaným bol žalobcovi vystavený k tejto dovolenke voucher - účastnícky poukaz č. 314 100 080. Žalobcovi bola spolu so znením zmluvy predložená žalovaným aj písomnosť obsahujúca podmienky pre cestovanie a vstup do Talianska označené ako „Leto 2021 Kalábría“ (ďalej „Podmienky“). V Podmienkach bolo v časti označenej ako „Opatrenia proti šíreniu Covid19 a aktuálne podmienky vstupu do krajiny“ žalovaným uvedené/stanovené nasledovné: „Každý cestujúci pred vstupom do Talianska musí vyplniť a odoslať digitálny elektronický formulár, tzv. digital Passenger Locator Form (dPLF). Po vyhodnotení formuláru dostane cestujúci na e-mail dPLF v PDF formáte a individuálny QR kód, ktorým je potrebné preukázať sa pri vstupe do dopravného prostriedku (tento môže byť priamo z mobilu alebo v tlačenej forme, odporúčame vytlačiť a taktiež uchovať v mobile)“. Žalobca sa dostavil dňa 4.7.2021 na letisko M. R. Štefánika, Bratislava, k odletu letu ED 3920, kde mu nebolo pracovníkom žalovaného a leteckej spoločnosti AIR EXPLORE realizujúcej leteckú prepravu do Talianska umožnené nastúpiť do lietadla s odôvodnením, že nespĺňal podmienky zájazdu, a to nepredložením požadovaných dokladov, kde za takýto doklad bol označený vyplnený elektronický formulár, tzv. dPLF. Žalobca mal k dispozícii v papierovej a elektronickej forme QR kód ako výsledok tejto registrácie v dPLF. Nebolo sporným, že vydanie QR kódu elektronickým systémom (dPLF) bolo možné len v prípade riadneho poskytnutia všetkých osobných údajov fyzickej osoby a úplného uskutočnenia/ukončenia procesu registrácie v dPLF. Bez zadania všetkých osobných

údajov a úspešného ukončenia registrácie v dPLF nebolo možné získať QR kód, preukazujúci túto registráciu, ktorú žaloba a jeho manželka predložili pri nástupe do lietadla. Pri nástupe do lietadla mal žalobca a jeho manželka dňa 4.7.2021 k dispozícii a obaja predložili: platný cestovný doklad o zaočkovaní proti koronavírusu v slovenskom a anglickom jazyku, QR kód ako dôkaz o vyplnení požadovaného formulár dPLF - „Passenger Locator“ na príslušnom na webe, ktorými sa žalobca a jeho manželka preukázali v tlačenej, ako aj v elektronickej podobe. Tento QR kód, ako výsledok registrácie v dPLF okrem iného obsahoval/obsahuje údaje: First name, Last name, Passport Number or National ID, Date of submission, Date of scheduled arrival (pozn. a vysvetlenie - krstné meno, priezvisko, číslo cestovného pasu, dátum predloženia údajov do dPLF a dátum plánovaného príchodu). Pracovníkom žalovaného a leteckej spoločnosti bolo od žalobcu požadované predloženie formuláru o vyplnení dPLF, žalobca a jeho manželka predkladali systémom vygenerovaný QR kód/kódy tak v elektronickej, ako aj papierovej podobe. Napriek predloženiu všetkých uvedených dokumentov nebolo žalobcovi a jeho manželke zo strany žalovaného a leteckej spoločnosti umožnené nastúpiť do lietadla a odletieť na dovolenku. Žalobca riadne a v plnom rozsahu zaplatil odplatu pre žalovaného uvedenú v zmluve a preukázateľne splnil aj všetky ostatné podmienky a povinnosti vyplývajúce žalobcovi z uzavretej zmluvy a platných opatrení. Žalobca u žalovaného reklamoval - žiadal náhradu škody elektronickými správami zo 16.7.2021, 19.7.2021 a 2.9.2021, v ktorých žalobca uviedol, že žiada o vrátenie plnej sumy 1 576,80 eura na jeho účet za dovolenku alebo možnosť čerpania akéhokoľvek (vrátane akciových, first minute, last minute) zájazdu v sume zaplatenej za nezrealizovanú dovolenku s objednaním najneskôr do konca septembra 2022. Na uvedenú žiadosť a reklamáciu žalobcu žalovaný reagoval odpoveďami o zaevidovaní reklamácie.

9. S poukazom na § 151 ods. 1 CSP súd prvej inštancie považoval všetky skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe a jednotlivých vyjadreniach za nesporné, nakoľko tieto neboli žalovaným výslovne (prípadne včas) popreté. S poukazom na § 186 ods. 2 CSP súd neprihliadal na zmenu v tvrdeniach žalovaného o dovtedy nesporných skutočnostiach, a to popretie skutkových tvrdení žalovaným vykonané na pojednávaní dňa 30.3.2023 v rámci zaujatia stanoviska k prednesenej žalobe a následne aj v rámci jednotlivých prednesov na predmetnom pojednávaní vrátane záverečnej reči. Na pojednávaní dňa 30.3.2023 žalovaným prvýkrát prednesený prostriedok procesnej obrany - popretie skutkových tvrdení žalobcu súd prvej inštancie s poukazom na § 153 ods. 1, ods. 2 CSP uplatnením sudcovskej koncentrácie konania neprihliadol, pretože tento nebol uplatnený včas, keď žalovaný mohol poprieť skutkové tvrdenia žalobcu už skôr, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Účelom sudcovskej koncentrácie je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Nie je želané a je dokonca v priamom rozpore s účelom civilného sporového konania, aby strana sporu - žalovaný predkladal, resp. popieral skutkové tvrdenia žalobcu až na pojednávaní po prednesení podstatného obsahu žaloby a vyjadrení nachádzajúcich sa v spise žalobcom. Je na úvahe súdu, či prostriedok procesnej obrany vyhodnotí ako včas uplatnený alebo či prijme procesnú sankciu spočívajúcu v tom, že na takýto procesný úkon neprihliadne a neprizná mu procesné účinky. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný mal v predmetnom konaní možnosť poprieť skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v žalobe už v samotnom odpore proti platobnému rozkazu, a následne vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k podanému odporu (ktoré však žalovaný vôbec neurobil), svoju argumentáciu však zameral na splnenie svojich povinností, resp. poukázal na povinnosti žalobcu, na podstatné skutkové tvrdenia žalobcu však vôbec nereagoval. Skutkové tvrdenia žalobcu tak zostali žalovaným nepopreté. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie na prostriedok procesnej obrany žalovaného - t.j. popretie skutkových tvrdení žalobcu, a to konkrétne, že skutočnosť, z akého dôvodu žalobcu pracovník leteckej spoločnosti nepustil do lietadla nie je podložená žiadnymi dôkazmi a v tomto štádiu konania je to len v rovine tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný namieta, neprihliadal.

10. Ďalej uviedol, že o podmienkach sudcovskej koncentrácie a jej následkoch bol žalovaný v priebehu konania opakovane poučený, či už ako súčasť všeobecného poučenia doručeného mu spolu s platobným rozkazom, ako aj s predvolaním na pojednávanie nariadené na 30.3.2023, ktoré predvolanie si právny zástupca žalovaného prevzal už 4.1.2023. Žiadne prostriedky procesného útoku a procesnej obrany však až do pojednávania dňa 30.3.2023 nepoužil. Súčasťou všetkých poučení bolo poučenie, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy nemusí súd prihliadnuť s poukazom na § 153 CSP. V oboch prípadoch bol žalovaný riadne poučený o sudcovskej koncentracii konania podľa § 153 ods. 1 a 2 CSP. Žaloba, platobný rozkaz aj s poučením, boli žalovanému doručené 24.5.2022, pričom k popretiu rozhodujúcich skutkových tvrdení žalobcu žalovaný pristúpil až na pojednávaní dňa 30.3.2023 t.j. viac ako 10 mesiacov od prvého poučenia súdom o podmienkach sudcovskej koncentrácie. Súd prvej

inštancie mal za to, že v danom prípade bolo popretie skutkových tvrdení žalobcu vykonané žalovaným na pojednávaní dňa 30.3.2023, s ohľadom na rýchlosť a hospodárnosť konania, nevhodné. Prihliadnutie na takýto prostriedok procesnej obrany by si vyžiadalo nariadenie ďalšieho pojednávania, preto súd prvej inštancie s poukazom na 153 ods. 2 CSP na popretie skutkových tvrdení žalobcu žalovaným na pojednávaní dňa 30.3.2023 neprihliadol.

11. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovaným zmluvu o zájazde, na základe ktorej bola medzi žalobcom a žalovaným dohodnutá kombinácia služieb cestovného ruchu, ktorá predstavuje zájazd podľa zákona o zájazdoch. Na základe zmluvy sa žalovaný zaviazal pre žalobcu zabezpečiť zájazd do Talianska - Kalábria - Praia a Mare v termíne 4.7.2021-11.7.2021 (8 dní/7 nocí vrátane dopravy), a to okrem osoby žalobcu aj pre manželku žalobcu ako ďalšieho cestujúceho. Zo strany žalobcu boli riadne splnené všetky povinnosti vyplývajúce mu z uzavretej zmluvy a rovnako bola žalobcom uhradená žalovanému dňa 13.6.2021 v zmluve dohodnutá odplata v sume 1.576,80 eura (celková cena zájazdu vrátane daní, všetkých nákladov a poplatkov). Medzi žalobcom a žalovaným bolo pokiaľ ide o informácie o vízových povinnostiach, pasových povinnostiach a iných povinnostiach dohodnuté nasledovné: „všeobecné údaje: Občan EU: potrebuje cestovný pas alebo občiansky preukaz vrátane maloletých detí. lehota na vydanie víz: informácie o zdravotných požiadavkách v cieľovom mieste. Žalovaným bol žalobcovi vystavený k tejto dovolenke voucher - účastnícky poukaz č. 314 100 080. Žalobca sa dostavil dňa 4.7.2021 na letisko M. R. Štefánika, Bratislava, k odletu letu ED 3920, kde mu nebolo pracovníkom žalovaného a leteckej spoločnosti AIR EXPLORE realizujúcej leteckú prepravu do Talianska umožnené nastúpiť do lietadla s odôvodnením, že nespĺňal podmienky zájazdu, a to nepredložením požadovaných dokladov, konkrétne sa malo jednať o doklad - vyplnený elektronický formulár, tzv. dPLF. Žalobca mal k dispozícii v papierovej a elektronickej forme QR kód ako výsledok tejto registrácie v dPLF. Vydanie QR kódu elektronickým systémom (dPLF) bolo možné len v prípade riadneho poskytnutia všetkých osobných údajov fyzickej osoby a vykonania procesu registrácie v dPLF. Bez zadania všetkých osobných údajov a úspešného ukončenia registrácie v dPLF nebolo možné získať QR kód, preukazujúci túto registráciu, ktorú žalobca a jeho manželka predložili pri nástupe do lietadla. Predložené QR kódy v papierovej aj elektronickej podobe nezameniteľne preukazovali identitu osoby a jej registrácie v dPLF - teda vyplnenie a odoslanie digitálneho elektronického formuláru, ako aj skutočnosť, že k vyplneniu dPLF a jeho odoslaniu došlo pred dňom odletu. Žalobcovi bola spolu so znením zmluvy o zájazde predložená žalovaným písomnosť obsahujúca podmienky pre cestovanie a vstup do Talianska označené ako „Leto 2021 Kalábria“; v týchto podmienkach žalovaný upozorňoval, že každý cestujúci pred vstupom do Talianska musí vyplniť a odoslať digitálny elektronický formulár, tzv. dPLF. Po vyhodnotení formuláru dostane cestujúci na e-mail dPLF v PDF formáte a individuálny QR kód, ktorým je potrebné preukázať sa pri vstupe do dopravného prostriedku (tento môže byť priamo z mobilu alebo v tlačenej forme, odporúčame vytlačiť a taktiež uchovať v mobile). Žalobca a jeho manželka si povinnosť vyplniť a odoslať dPLF a preukázať sa individuálnym QR kódom nepochybne splnili. Pracovníkom žalovaného a leteckej spoločnosti bolo od žalobcu požadované predloženie formuláru o vyplnení dPLF, hoci žalobca a jeho manželka prekladali systémom vygenerovaný jedinečný QR kód/kódy tak v elektronickej, ako aj papierovej podobe, ktoré podľa názoru súdu prvej inštancie jednak preukazovali splnenie povinnosti zaregistrovania sa v dPLF tak u žalobcu ako aj ďalšieho cestujúceho podľa uzavretej zmluvy - manželky žalobcu, ako aj povinnosť preukázať sa QR kódom pri vstupe do dopravného prostriedku. Povinnosť predložiť priamo na letisku vyplnený formulár dPLF, či už samostatne alebo popri QR kóde, z podmienok žalovaného, zmluvy o zájazde a ani dokladu nevyplývalo. Ak sa teda za danej situácie žalobca s manželkou do dopravného prostriedku nedostali, stalo sa tak nie v dôsledku nimi nespĺnenej povinnosti, ale v dôsledku závažného porušenia povinností žalovaného ako cestovnej kancelárie, resp. leteckej spoločnosti /za porušenie povinností ktorých, nesie zodpovednosť žalobca/, ktorí nevpustili žalobcu s manželkou do lietadla aj napriek skutočnosti, že títo všetky svoje povinnosti a stanovené podmienky splnili, a v priebehu konania nebolo preukázané žiadne porušenie povinností žalobcom, resp. nebola preukázaná dôvodnosť postupu žalovaného, resp. leteckej spoločnosti. Keďže žalobca riadne a v plnom rozsahu zaplatil odplatu pre žalovaného uvedenú v zmluve a splnil aj všetky ostatné podmienky a povinnosti vyplývajúce žalobcovi z uzavretej zmluvy a platných opatrení, a napriek tomu došlo k nevpusteniu žalobcu a jeho manželky do lietadla len na základe skutočnosti, že pri vstupe nepredložili vyplnený formulár dPLF, došlo k závažnému pochybeniu zo strany žalovaného, ako aj leteckej spoločnosti, porušeniu povinností žalovaného vyplývajúcich mu z uzavretej zmluvy o zájazde. Za porušenie povinností leteckou spoločnosťou rovnako zodpovedá žalobca. Žalovaný ani letecká spoločnosť od žalobcu nemohli požadovať predloženie dPLF v písomnej alebo elektronickej podobe,

nakoľko svoju povinnosť si splnil už predložením QR kódu v písomnej alebo elektronickej podobe. V dôsledku porušenia zmluvných povinností žalovaného vznikla žalobcovi škoda v sume 1.576,80 eura. Výška škody vzniknutej žalobcovi sa rovná sume, ktorú žalobca uhradil za zájazd na základe zmluvy uzavretej so žalovaným. Uvedená škoda vznikla žalobcovi v priamej príčinnej súvislosti s porušením povinností žalovaného, ktoré predstavuje podstatné porušenie povinnosti žalovaného vyplývajúcej mu zo zmluvy. Bez porušenia tejto povinnosti žalovaným by k vzniku škody u žalobcu nedošlo. Za vznik tejto škody preto zodpovedá v plnom rozsahu a výlučne len žalovaný, keďže v dôsledku jeho zavineného konania došlo k vzniku škody u žalobcu.

12. S poukazom na § 563 OZ súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný bol povinný plniť deň po doručení výzvy zo dňa 16.7.2021, t.j. 17.7.2021 a do omeškania so zaplatením sumy 1.576,80 eura sa dostal najneskôr dňom 18.7.2021. Súd prvej inštancie preto návrhu žalobcu na priznanie úroku z omeškania v zákonnej výške 5 % p.a. zo žalovanej sumy od 24.11.2021 vyhovel, pretože bol dôvodný, avšak nemohol mu priznať viac ako vo svojom žalobnom návrhu žiadal.

13. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP, vecne plným procesným úspechom žalobcu, keď nezistil žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by výnimočne umožňovali túto náhradu mu nepriznať.

14. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný s návrhom jeho zmenu tak, že odvolací súd žalobu zamietne a prizná žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu; alternatívne navrhol zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a f/ CSP. Dôvodil, že žalovaný na pojednávaní dňa 30.3.2023 v rámci vyjadrenia k žalobe uviedol, že namieta tvrdenia žalobcu o dôvodoch nepochybnosti žalobcu na palubu lietadla, považuje ich za nepreukázané a len v rovine tvrdení žalobcu. Na uvedené súd prvej inštancie neprihliadal, pretože toto popretie skutkových tvrdení považoval v kontexte uplatnenia sudcovskej koncentrácie za neskoré. Uvedené žalovaný považuje za nesprávne vyhodnotenie predložených dôkazov, ako aj za nesprávny procesný postup súdu. Súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu a uvedené mohol spraviť už v odpore. Uvedené je nesprávnym posúdením podaného odporu. Jediným sporným tvrdením medzi sporovými stranami je skutočnosť, že žalobca splnil všetky povinnosti na vstup do lietadla. Žalovaný podal odpor, pričom namietal žalobu v celom rozsahu, čo vyplýva z jeho obsahu a aj zo samotného návrhu, ktorým sa domáhal, aby bol platobný rozkaz zrušený a nariadené pojednávanie vo veci. Žalovaný v odpore uviedol, čo bolo jeho povinnosťou vo vzťahu k žalobcovi. Keby tieto informácie žalobca dodržal, tak by bol vpustený na palubu lietadla, tak ako aj ostatní cestujúci. Vzhľadom na to, že celá žaloba je postavená na skutkovom základe, že žalobca splnil všetky podmienky na vstup do lietadla a napriek tomu nebol do lietadla žalovaným, resp. pracovníkom leteckej spoločnosti vpustený, pričom v následne podanom odpore, v ktorom žalovaný namieta žalobu v plnom rozsahu a v ktorom uviedol, že žalobcu včas informoval o podmienkach na vstup do lietadla, je vyhodnotenie odporu súdom prvej inštancie v rozpore s obsahom odporu. Podľa súdu prvej inštancie podal žalovaný odpor v plnom rozsahu, pričom žalovaný nenamietal jediné a základné skutkové tvrdenie žalobcu, že splnil podmienky na vstup do lietadla. Nie je potom zrejmé, akým spôsobom bol zo strany súdu vyhodnotený podaný odpor a jeho obsah a ako súd vyhodnotil vecné odôvodnenie podaného odporu. V tejto súvislosti dal žalovaný do pozornosti ust. § 35 ods. 2 OZ a rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/81/2011, 3Cdo/179/2011. Mal za to, že obsah právnych úkonov (nie len výklad zmlúv) podlieha výkladovým pravidlám, ktoré boli zo strany súdu pri vyhodnotení odporu celkom jasne porušené.

15. Žalovaný taktiež poukázal na komentár k ust. § 267 CSP a uviedol, že keďže bol platobný rozkaz súdom zrušený, tak súd musel považovať odpor za vecne odôvodnený. Keďže odôvodnenie musí byť buď v rovine skutkových tvrdení alebo v rovine právneho posúdenia, je zrejmé, že súd, ktorý rušil platobný rozkaz o uvedenom nemal pochybnosti. Z obsahu odporu je zrejmé, že ide o odôvodnenie v rovine skutkových tvrdení, t.j. namietania skutočnosti tvrdenej žalobcom, že splnil všetky podmienky na vstup do lietadla a nie v rovine právneho posúdenia.

16. K poukazu súdu prvej inštancie na poučenia doručené žalovanému, žalovaný uviedol, že súčasťou platobného rozkazu sú poučenia vyplývajúce z ust. § 267 CSP a listom z 12.10.2022 súd žalovaného vyzval, aby sa vyjadril k vyjadreniu žalobcu k odporu, avšak súčasťou tejto výzvy nebolo poučenie o sudcovskej koncentrácii a ani výzva na predloženie dôkazov. Keďže vo vyjadrení neboli zo

strany žalobcu predostreté žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, bolo nadbytočné opakovať vyjadrenia žalovaného, ktoré boli uvedené v odpore. Poukázal na bežnú prax súdov, keď výzva na vyjadrenie k žalobe a predloženie dôkazov s poučením o možnostiach aplikovania sudcovskej koncentrácie sa uskutočňujú aj formou uznesenia súdu, voči ktorému nie je možné podať odvolanie. V predvolaní na pojednávanie (z 22.12.2022) bolo síce všeobecné poučenie ako uvádza súd vo svojom rozsudku, avšak nie vo veci možného uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania, ale vo veci vydania rozsudku pre zmeškanie, možného predvedenia na súd v prípade nedostavenia sa, ako aj poučenie o možnostiach odročenia len z dôležitých dôvodov.

17. Žalovaný tiež zdôraznil, že dôkazné bremeno pri podávaní žaloby má žalobca. Sporové konanie je kontradiktórnym konaním, v ktorom sa prioritizuje procesná aktivita a procesná diligencia strán sporu. Žalobca je povinný v žalobe opísať všetky rozhodujúce skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci a tieto je povinný aj náležite preukázať. Povinnosť tvrdiť takéto skutočnosti má charakter procesného bremena. Musí však ísť o substancované tvrdenie, ktoré je možné subsumovať pod konkrétnu hmotnoprávnú normu a je k nemu možné vykonať dokazovanie. Následkom porušenia povinnosti žalobcu substancovane tvrdiť je zamietnutie žaloby bez dokazovania. Keďže žalovaný namietal žalobu podaným odporom v plnom rozsahu, nie je možné dôkazne zaťažovať žalovaného a preniesť na neho dôkazné bremeno. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal v žalobe svoje tvrdenia a žalovaný v odpore poukázal na to, že na všetky podmienky vstupu do lietadla ho náležite upozornil. Zvládnutie dôkazného bremena bolo povinnosťou žalobcu a už v samotnej žalobe preukázať svoje tvrdenia. Nie je namieste preniesť takýmto spôsobom dôkazné bremeno na žalovaného, aby mal dokazovať dôvody, prečo nebol žalobca vpustený do lietadla. V tejto súvislosti dal do pozornosti aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/75/2019.

18. Procesný postup súdu prvej inštancie je podľa žalovaného aj v rozpore s judikatúrou odvolacieho súdu - Krajského súdu Trnava, uznesenie zo dňa 26.10.2018 sp. zn. 26Co 186/2017, v zmysle ktorého súd prvej inštancie pochybil pri aplikácii § 167 ods. 4 CSP, keď v zásade by účinky sudcovskej koncentrácie nemali nastať pred prvým pojednávaním, pretože až na ňom sa strana môže dozvedieť, aké je nazeranie súdu na vec, v dôsledku čoho doterajšie jej prostriedky procesného útoku a procesnej obrany sa môžu ukázať ako nedostatočné alebo nesprávne.

19. Z uvedeného je podľa žalovaného zrejmé, že prišlo k nesprávnemu uplatneniu sudcovskej koncentrácie konania, výsledkom čoho je porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Žalobca podal žalobu z dôvodu, že podľa neho splnil všetky podmienky na vstup do lietadla, avšak žalovaný mu uvedené znemožnil. Žalovaný podal však odpor, kde namietal vydaný platobný rozkaz v plnom rozsahu, pričom uviedol, že si splnil všetky oznamovacie povinnosti voči žalobcovi. Súd prvej inštancie však uvedené vyhodnotil v rozpore s obsahom odporu a označil skutočnosti tvrdené žalobcom za nesporné a nebral do úvahy vyjadrenie k žalobe uskutočnené priamo na prvom pojednávaní. Súd prvej inštancie nepostupoval, čo sa týka poučovanej povinnosti o sudcovskej koncentracii tak, ako uviedol v rozsudku v ods. 40 a týmto odôvodnením v rozsudku sa len snažil zhojiť svoj nesprávny procesný postup. Dôkazné bremeno žaloby je na strane žalobcu a žalobca je ten, ktorý musí dôkazné bremeno zvládnuť. Nie je na mieste toto dôkazné bremeno preniesť na žalovaného a ani od žalovaného očakávať, že túto procesnú pasivitu žalobcu bude svojím procesným postupom nahrádzať práve on. Podaným odporom žalovaný namietal skutočnosti uvedené v žalobe a žalobca vo svojom vyjadrení nedoložil žiadne ďalšie dôkazy, ktoré by jeho tvrdenia potvrdzovali. Súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom (uplatnením sudcovskej koncentrácie formou ako to urobil) znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo zároveň spôsobilo, že nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy.

20. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo vzťahu k námietke o nesprávnych skutkových zisteniach uviedol, že žalovaný v konaní, spôsobom definovaným CSP, nenavrhol vykonať žiadne ďalšie dokazovanie a neoznačil/nenavrhol ani žiadny dôkaz, ktorý by bol rozhodný pre posúdenie nároku uplatneného v súdnom konaní žalobcom. Dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie bolo odôvodnené v napadnutom rozsudku v súlade s ust. § 220 CSP, a preto tento odvolací dôvod nie je daný.

21. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného o nesprávnom procesnom postupe súdu prvej inštancie. Žalovaný bol vyzvaný na predloženie svojich skutkových tvrdení a právnej argumentácie v spore,

čo však neurobil a v podanom odpore žiadne konkrétne argumenty neuviedol. Žalobcovi nebolo zrejme, z čoho konkrétne žalovaný odvodzuje neopodstatnenosť nároku žalobcu, ak žiadne konkrétne skutočnosti v podanom odpore neuviedol a nekonkretizoval a uvádzal len všeobecné tvrdenia a odkazy na ustanovenia zákona a VOP. Žalovaný nepredložil na podporu svojich tvrdení žiadny dôkaz a obsah odporu je založený len na subjektívnych tvrdeniach žalovaného ako strany sporu, ktoré sú pre účely konania a žalobcom uplatneného nároku irelevantné. Žalobca v konaní predložil a označil konkrétne doklady a dôkazy na podporu svojich tvrdení, ktoré neboli žalovaným a ním podaným odporom spochybnené. Odpor žalovaného voči vydanému platobnému rozkazu bol odôvodnený len § 14 ods. 2 písm. f/ zákona o zájazdoch, Čl. III všeobecných zmluvných podmienok žalovaného a odkazom na doklad označený ako „Pokyny na cestu“ zaslané žalovaným žalobcovi. Ku všetkým argumentom uvádzaným žalovaným žalobca predložil svoje skutkové tvrdenia, dôkazy a argumentáciu, a to vo vyjadrení k podanému odporu. Žalovaný neprodukoval žiadne dôkazy a neuvádzal žiadnu právnu argumentáciu, nepredložil do termínu pojednávania dňa 30.3.2023 žiadne vyjadrenie – bol vo veci pasívny. Ak by bolo možné z obsahu podaného odporu vyvodiť tvrdenia, ktoré uvádzal právny zástupca žalovaného prvýkrát až na pojednávaní dňa 30.3.2023, bol by sa k nim žalobca nepochybne vyjadril ešte pred termínom pojednávania. Keďže žiadne takéto argumenty a tvrdenia žalovaného predložené neboli a žalovaný dokonca nevyužil svoje právo na dupliku (k vyjadreniu žalobcu zo 16.9.2022), nebolo zo strany žalobcu možné sa k žiadnej takejto argumentácii žalovaného vyjadriť. Žalovaný si v rozpore so zásadou koncentrácie konania túto svoju argumentáciu „odložil“ až na termín pojednávania, kde ju prvýkrát predostrel a tvrdil niečo konkrétne, k čomu by bolo možné sa vyjadriť. Žalovaný teda konal účelovo a v rozpore s ustanoveniami CSP (zásadou koncentrácie konania), keď nevyužil naplno prostriedky obrany v konaní, a to uvedením konkrétnych skutočností a právnej argumentácie (ktorú uviedol až na pojednávaní dňa 30.3.2023) v odpore alebo v duplike k vyjadreniu žalobcu k podanému odporu. Zo strany súdu preto nedošlo k odňatiu možnosti žalovanému konať pred súdom, ani k porušeniu žiadnych výkladových pravidiel, ale k správnej aplikácii zákona, ktorý si práve žalovaný vykladá účelovo v rozpore so zásadami CSP (účelnosť a hospodárnosť konania). Žalovaný bol v súdnom konaní zastúpený advokátom, a teda osobou znalou práva, pri ktorej sa predpokladá, že pozná pravidlá civilného sporového procesu vrátane ustanovení CSP. Právnomu zástupcovi žalovaného muselo byť zrejme, že vzhľadom na koncentráciu civilného sporového konania je povinný uviesť prostriedky svojej obrany, rozhodné skutočnosti a označiť dôkazy na podporu svojich tvrdení, čo sa však nestalo, a žalovaný začal produkovať dôkazy a argumentáciu v súvislosti s uplatneným nárokom až na pojednávaní dňa 30.3.2023. Nečinnosť žalovaného v súdnom konaní nemožno považovať za odňatie možnosti žalovaného konať pred súdom alebo porušenie práva na spravodlivý proces. Žiadnu argumentáciu, ku ktorej by mal žalobca produkovať dôkazy, žalovaný neuvádzal, preto nebolo k čomu predkladať dôkazy, a to vrátane preukázania dôvodov, pre ktoré nebol žalobca vpustený na palubu lietadla. Súd prvej inštancie žalovanému žiadnym spôsobom neodňal možnosť vyjadriť sa k argumentácii žalobcu a všetky písomnosti predkladané žalobcom boli žalovanému riadne doručené, pričom žalovaný mal v rámci svojej procesnej obrany možnosť sa ku všetkým skutočnostiam, dôkazom a právnej argumentácii vyjadriť kedykoľvek od 17.9.2022 do 29.3.2023, čo však z dôvodov na svojej strane neurobil.

22. Žalovaný v replike zopakoval svoju predchádzajúcu argumentáciu. Zdôraznil, že z podania odporu je zrejme, že žalobu namietal v celom rozsahu a domáhal sa, aby bol platobný rozkaz zrušený. Keďže žalovaný namietal odpor v celom rozsahu, jeho tvrdenia uvedené na pojednávaní neboli prekvapivé alebo nové. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že žalobca mohol reagovať a produkovať dôkazy iba na základe tvrdení žalovaného, keď je zrejme, že žalovaný od začiatku namietal celý nárok žalobcu a jeho opodstatnenosť. Skutočnosť, či a prečo nemohol žalobca odcestovať, bola základnou skutočnosťou, ktorú mal žalobca uvádzať a dôkazne podložiť už v žalobe. Inštitút predbežného právneho názoru súdu je ten, ktorý okrem iného označí, ktoré skutočnosti sú medzi stranami sporné a ktoré nesporné. Považoval za absurdné tvrdenie žalobcu, že ak podal žalobu, v ktorej dôvodil, že mu má žalovaný vrátiť plnenie z dôvodu, že mu neumožnil nastúpiť do lietadla, pričom žalovaný podal odpor a namietol tento nárok v plnom rozsahu, že žalobca mal za to, že táto skutočnosť je medzi stranami nesporná. V zásade jediná sporná skutková vec v tomto konaní bol dôvod, prečo žalobca nemohol odletieť. Žalovaný v odpore poukázal na všetky informácie, ktoré boli cestujúcim poskytnuté a pri splnení ktorých všetci cestujúci riadne a včas odcestovali, a preto namietal, že v prípade ich splnenia by nebolo umožnené žalobcovi odcestovať.

23. Žalobca odvoláciu dupliku nepodal.

24. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a f/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie.

25. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia vecí rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu domáhajúceho sa zaplatenia sumy 1.576,80 eura s príslušenstvom titulom náhrady škody vyhovel, keď dospel k záveru, že v dôsledku porušenia zmluvných povinností žalovaným vznikla žalobcovi škoda v sume 1.576,80 eura, pričom na popretie skutkových tvrdení žalobcu súd prvej inštancie s poukazom na § 153 CSP uplatnením sudcovskej koncentrácie konania neprihliadol, pretože nebolo uplatnené včas, keď žalovaný mohol poprieť skutkové tvrdenia žalobcu už skôr, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

26. Žalovaný v odvolaní namietal, že nesprávnym procesným postupom (uplatnením sudcovskej koncentrácie konania) mu súd prvej inštancie odňal možnosť konať pred súdom a následkom toho tiež súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

27. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu na zaplatenie náhrady škody, pričom nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi.

28. Pokiaľ ide o námietku o nesprávnom procesnom postupe znemožňujúcom žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to neprihliadnutím na popretie skutkových tvrdení žalobcu žalovaným na pojednávaní z dôvodu uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania, túto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

29. Tento odvolací dôvod je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak strane bol postupom súdu znemožnený prístup k súdu zriadenému zákonom, ak bolo porušené právo strany na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia a podobne. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP však pôjde len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé.

30. Z obsahu spisu vyplýva, žalovanému bola upomínacím súdom doručená žaloba s prílohami, platobným rozkazom, formulárom na podanie odporu, ako aj poučením o procesných právach a povinnostiach strán sporu v zmysle § 160 a § 292 CSP (ktoré obsahovalo i poučenie o sudcovskej koncentrácii konania v zmysle § 153 CSP) ako samostatným dokumentom, dňa 24.5.2022. Žalovaný prostredníctvom ním zvoleného právneho zástupcu doručil dňa 9.6.2022 upomínaciemu súdu odpor proti platobnému rozkazu, v ktorom odcitoval § 14 ods. 2 písm. f/ zákona o zájazdoch, čl. III písm. g/ Všeobecných zmluvných podmienok a „pokyny na cestu“ v časti OPATRENIA PROTI ŠÍRENÍU COVID19 A AKTUÁLNE PODMIENKY VSTUPU DO KRAJINY. S poukazom na uvedené žalovaný uviedol, že je zrejme, že žalovaný poskytol všetky známe informácie a zdroje informácií, ktoré boli v

danom čase platné a publikované tretími stranami (MZV SR, Ministero della Salute Italy, EU) a žalovaný ako cestovná kancelária nemá vo svojej kompetencii rozhodovať o procese check in, boardingu alebo inak zasahovať do rozhodnutí leteckej spoločnosti. Vzhľadom na uvedené žiadal, aby Okresný súd Banský Bystrica zrušil vydaný platobný rozkaz a nariadil vo veci pojednávanie. Upomínací súd následne doručil podaný odpor žalobcovi spolu s výzvou na vyjadrenie dňa 16.9.2022. Žalobca zaslal k podanému odporu vyjadrenie a súčasne navrhol pokračovanie v konaní na súde príslušnom podľa CSP. Upomínací súd prípisom z 20.9.2022 postúpil vec súdu prvej inštancie a upovedomenie o postúpení veci doručil dňa 20.9.2022 právnenému zástupcovi žalobcu a právnenému zástupcovi žalovaného spolu s vyjadrením žalobcu k odporu. Následne súd prvej inštancie opätovne doručil právnenému zástupcovi žalovaného vyjadrenie žalobcu k odporu spolu s výzvou z 12.10.2022 na vyjadrenie sa k odporu. Predmetná výzva bola doručená právnenému zástupcovi žalovaného dňa 27.10.2022 (č.l. 128). K vyjadreniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril. Dňa 14.12.2022 vytyčil súd prvej inštancie pojednávanie na deň 30.3.2023, na ktoré predvolal právnych zástupcov strán sporu, pričom spolu s predvolaním na pojednávanie doručil právny zástupcom strán sporu i poučenie o procesných právach a povinnostiach – ako samostatný dokument (č.l. 131) obsahujúce o. i. aj poučenie o sudcovskej koncentrácii konania podľa § 153 CSP. Predvolanie na termín pojednávania a poučenie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 22.1.2022 a právnenému zástupcovi žalovaného dňa 4.1.2023. Na pojednávaní dňa 30.3.2023 právny zástupca žalovaného v rámci svojho prednesu (č.l. 138) uviedol, že žiadny zamestnanec žalovaného nekontroluje a nemá oprávnenie rozhodovať o vstupe do lietadla. Skutočnosť, z akého dôvodu žalobcu pracovník leteckej spoločnosti nevpustil do lietadla, nie je podložená žiadnymi dôkazmi a v tomto štádiu konania je to len v rovine tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný namieta. V daný deň odlietalo do Kalábrie 171 cestujúcich, pričom zjazd robilo spolu so žalovaným 5 cestovných kancelárií a všetky posielali rovnaké pokyny k odletu a okrem žalobcu úspešne odleteli všetci ostatní cestujúci. Namietal z toho dôvodu skutočnosti uvedené v žalobe a žiadal žalobu zamietnuť.

31. Po preskúmaní obsahu spisu má odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie za to, že prostriedok procesnej obrany žalovaného – popretie skutkových tvrdení žalobcu (týkajúcich sa dôvodu nevpustenia žalobcu do lietadla) až na pojednávaní nebol uplatnený včas. V podanom odpore totiž žalovaný skutkové tvrdenie žalobcu o dôvode nevpustenia do lietadla nepoprel vôbec a vecnú odôvodnenosť podaného odporu zakladala (len) skutočnosť tvrdená žalovaným (v rovine právneho posúdenia), že žalovaný ako cestovná kancelária nemá vo svojej kompetencii rozhodovať o procese check in, boardingu alebo inak zasahovať do rozhodnutí leteckej spoločnosti; poukaz žalovaného na ustanovenia zákona, všeobecných podmienok a „pokynov na cestu“ (ktoré uvádzal i žalobca v podanej žalobe) a ani tvrdenie, že žalovaný poskytol všetky známe informácie a zdroje informácií, ktoré boli v danom čase platné a publikované tretími stranami, nie je popretím skutkových tvrdení.

32. Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti (§ 150 CSP) sa v právnej teórii označuje ako povinnosť substancovane tvrdiť, resp. povinnosť uviesť substancované tvrdenia. Tvrdenia teda majú byť relevantné z hľadiska hmotného práva a povinnosť substancovane tvrdiť má charakter procesného bremena, ktoré zaťažuje toho, kto má procesnú povinnosť tvrdiť, ale aj toho, kto má procesnú povinnosť poprieť tvrdenia protistrany. Substancované tvrdenie je také skutkové tvrdenie, ktoré je možné substancovať pod konkrétnu hmotnoprávnu normu a je k nemu možné vykonať dokazovanie. Následkom porušenia povinnosti žalobcu substancovane tvrdiť je zamietnutie žaloby bez dokazovania a rovnako platí, že následkom porušenia žalovaného substancovane tvrdiť je, že súd bez toho, aby vykonal dokazovanie, nezohľadní jeho procesnú obranu. Súdom nemá čo dokazovať, ak tvrdenie nie je substancované a nesubstancované tvrdenie sa nedá substancovane poprieť.

33. Žalovaný si teda v tomto smere nesplnil procesné bremeno popretia skutkových tvrdení žalobcu vyplývajúcu z ust. § 151 CSP (s výnimkou jeho tvrdenia v právnej rovine, že nemá vo svojej kompetencii rozhodovať o procese check in, boardingu alebo inak zasahovať do rozhodnutí leteckej spoločnosti; čo možno považovať za námietku pasívnej vecnej legitímácie; teda v tomto smere možno považovať odpor žalovaného za vecne odôvodnený). Popierajúca strana totiž musí uviesť svoje vlastné skutkové tvrdenia, pričom pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platí rovnako § 150 CSP. Výslovné popretie skutkových tvrdení protistrany môže mať podobu vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé za súčasného predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, prípadne iba predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach. V prípade vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé, bez predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, je popretie účinné iba vtedy, ak strana iné skutočnosti

nevie uviesť, pretože ich nepozná. V zásade však platí, že každý pozná predmet svojho konania, t.j. to čo urobil a predmet svojho vnímania, t.j. to čo videl alebo počul. Strana má preto povinnosť predložiť iné skutkové tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, ak sú tieto predmetom jej vlastného konania alebo vnímania, inak je popretie skutkového tvrdenia protistrany neúčinné.

34. Žalobca v konaní tvrdil, že nebol vpustený do lietadla, pretože pracovníkom žalovaného a leteckej spoločnosti bolo od žalobcu požadované predloženie formuláru o vyplnení dPLF, hoci žalobca a jeho manželka prekladali systémom vygenerovaný QR kód/kódy, ktoré preukazovali splnenie povinnosti zaregistrovania sa v dPLF, ako aj povinnosti preukázať sa QR kódom pri vstupe do dopravného prostriedku. Žalobca teda tvrdil, že dôvodom odopretia vstupu do lietadla bolo nepredloženie formuláru o vyplnení dPLF, ktorú povinnosť však podľa pokynov žalovaného ako cestovnej kancelárie nemal. Žalovaný však v podanom odpore tieto skutkové tvrdenia žalobcu vôbec nepoprel. Ak chcel žalovaný toto žalobcovo tvrdenie účinne poprieť, bolo jeho povinnosťou uviesť vlastné skutkové tvrdenie, prečo nebol vpustený do lietadla, keď opäť podľa nesporného skutkového tvrdenia žalobcu (žalovaný ho v priebehu celého konania žiadnym spôsobom nepoprel), pri odopretí vstupu žalobcu do lietadla bol prítomný i zamestnanec žalovaného.

35. Žalovaný však vlastné skutkové tvrdenia neuviedol ani na pojednávaní a ani v odvolaní (na čo by však odvolací súd mohol prihliadnuť len za splnenia podmienok prípustnosti novôt v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP), preto je potrebné pre úplnosť uviesť, že i v prípade, ak by súd prvej inštancie na tieto nevčasné skutkové tvrdenia žalovaného prednesené až na pojednávaní prihliadol, tieto by nebolo možné hodnotiť ako účinné popretie skutkových tvrdení žalobcu o dôvode odopretia vstupu do lietadla. Žalovaný tak podľa názoru odvolacieho súdu nepochybne porušil svoju povinnosť substancovane tvrdiť, a preto by na túto jeho obranu ani nebolo možné prihliadnuť, a to aj bez uplatnenia sudcovskej koncentrácie konania.

36. Nemožno tiež súhlasiť s argumentáciou žalovaného o nesprávnom posúdení podaného odporu zo strany súdu prvej inštancie, keď žalovaný poukazoval na skutočnosť, že v odpore namietal žalobu v celom rozsahu, z čoho podľa neho vyplýva, že namietal i jediné a základné skutkové tvrdenie žalobcu, že splnil podmienky na vstup do lietadla. Celkom zjavne nedôvodným bol v tejto súvislosti poukaz žalovaného na výklad právnych úkonov podľa § 35 ods. 2 OZ a jeho námietka, že súd prvej inštancie pri vyhodnotení odporu celkom jasne porušil tieto výkladové pravidlá. Ust. § 35 ods. 2 OZ sa totiž týka výkladu hmotnoprávnych, nie procesných úkonov. Pre podanie strán platí tzv. teória prejavu vôle, súd teda prihliada len na to, čo bolo voči nemu prejavované a nie je rozhodujúce, či strana svojím úkonom zamýšľala niečo iné. Pri posudzovaní podania strán podľa jeho obsahu je tak dôležitý prejav ich vôle; náležitosti vôle v hmotnoprávnom zmysle sa pritom neskúmajú. Rozhodujúce je to, ako bola v podaní navonok (objektívne) prejavovaná vôľa konajúceho, a nie to, či je subjektívne (zo subjektívneho aspektu strany) zhoda medzi navonok urobeným podaním a vnútornou vôľou toho, kto podanie urobil. Ani podstatný omyl medzi tým, čo podaním prejavil a tým, čo ním prejavíť chcel, nemá na účinnosť už urobeného podania žiadny vplyv (por. por. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/128/2010, uznesenia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/1560/2012, 28Cdo/2278/2015). Posudzovanie podania taktiež neumožňuje súdu obsah úkonu výkladom dopĺňať, či domýšľať alebo z neho vyvodíť závery, ktoré z obsahu úkonu nevyplývajú. Súd prvej inštancie tak odpor žalovaného proti platobnému rozkazu (na účely ďalšieho konania sa pritom odpor považuje za vyjadrenie k žalobe v súlade s § 167 ods. 2 CSP) podľa jeho obsahu správne posúdil tak, že skutkové tvrdenie žalobcu o dôvode nevpustenia žalobcu do lietadla žalovaný nepoprel.

37. Len pre úplnosť je potrebné dodať, že k odporu je taktiež žalovaný povinný pripojiť listiny, na ktoré sa odvoláva a označiť aj dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, k čomu však zo strany žalovaného napriek poučeniu priamo v platobnom rozkaze nedošlo. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný nepochybne porušil procesnú diligenciu, pretože tvrdenia žalobcu (týkajúce sa dôvodu odopretia vstupu do lietadla) až do konania pojednávania dňa 30.3.2023 nepoprel, hoci mal vytvorený dostatočný priestor na uplatnenie prostriedkov procesnej obrany, keď žaloba mu bola doručená dňa 24.5.2022, vyjadrenie žalobcu k podanému odporu dokonca dvakrát, a to dňa 20.9.2022 a dňa 27.10.2022 spolu s výzvou na vyjadrenie. Spolu so žalobou a platobným rozkazom v rámci upomínacieho konania bolo žalovanému doručené ako samostatný dokument aj poučenie o procesných právach a povinnostiach (dňa 24.5.2022) a poučenie o procesných právach a povinnostiach ako samostatný dokument bolo žalovanému (resp. jeho právnenému zástupcovi) taktiež doručené spolu s predvolaním na pojednávanie (dňa 4.1.2023),

príčom v oboch poučeníach bol žalovaný poučený i o sudcovskej koncentrácii konania podľa § 153 CSP. Odvolaciemu súdu preto nie je zrejmé, z čoho vychádza konštatovanie žalovaného, že súd prvej inštancie nepostupoval, čo sa týka poučovanej povinnosti o sudcovskej koncentrácii, tak ako uviedol v rozsudku v ods. 40. Súd prvej inštancie totiž neuviedol v ods. 40 napadnutého rozsudku žiadnu skutočnosť, ktorá by nevyplývala z obsahu spisu. Na tomto mieste je tiež potrebné zdôrazniť, že ak žalovaný namietal, že nebol riadne poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania, zrejme opomenul ust. § 160 ods. 3 písm. b/ CSP, podľa ktorého súd poučovaciu povinnosť podľa § 160 ods. 1 a 2 CSP nemá, ak je strana zastúpená advokátom. Žalovaný bol od svojho prvého procesného úkonu vo veci (odpor proti platobnému rozkazu) zastúpený advokátskou kanceláriou, teda bol splnený kvalifikačný predpoklad o vedomosti znalosti procesných práv a povinností. Preto i táto argumentácia žalovaného bola nenáležitá.

38. Pokiaľ žalovaný okrajovo poukazoval na to, že súd prvej inštancie mal pri doručovaní vyjadrenia žalobcu k odporu doručiť žalovanému výzvu na vyjadrenie v procesnej forme uznesenia, odvolací súd uvádza, že obyčajná výzva na vyjadrenie je na účely ust. § 167 CSP postačujúca; pripravuje súd prvej inštancie len o možnosť využiť inštitút kontumačného rozsudku (§ 273 a nasl. CSP), nie však o možnosť uplatniť sudcovskú koncentráciu konania podľa § 153 CSP.

39. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalovaný sa k žalobe vyjadril len v rámci podaného odporu, kde namietal skutočnosť, že nemá vo svojej kompetencii rozhodovať o procese check in, boardingu alebo inak zasahovať do rozhodnutí leteckej spoločnosti. Žiadne ďalšie vyjadrenia napriek výzve zo strany súdu nepredložil. Skutkové tvrdenia žalobcu o dôvode odopretia vstupu do lietadla poprel až na pojednávaní dňa 30.3.2023 (avšak neúčinne). Za týchto okolností prípadu uplatnenie diskrečného práva súdom prvej inštancie podľa § 153 ods. 2 CSP nemožno považovať za neprimerane prísne, či nenáležité. Svoju úvahu pri aplikácii sudcovskej koncentrácie konania pritom súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku vyčerpávajúco odôvodnil v ods. 39, pričom s touto argumentáciou nemá odvolací súd dôvod nesúhlasiť. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, nie je želiteľné, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenie alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohol znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytyčenie ďalšieho pojednávania. Predloženie nového skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní môže byť v konkrétnom prípade dôvodné, avšak musí byť bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania (čo nie je prejednávaný prípad). Ustanovenie § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania je normatívnym vyjadrením základného princípu v čl. 5 CSP, podľa ktorého súd môže v rozsahu ustanovenom zákonom odmietnuť procesné úkony, ktoré vedú k nedôvodným prietahom v konaní. Strana sporu má totiž povinnosť predložiť prostriedky procesného útoku a obrany včas; ide o špecifikáciu procesnej povinnosti riadneho vedenia sporu (procesná diligencia). Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprehliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Predloženie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany nie je včasné, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko); to je pravidlo *lex generalis*. Ustanovenie § 153 ods. 2 CSP zakotvuje sankciu za to, že strana sporu nespĺnila povinnosť uloženú § 153 ods. 1 CSP. Ak súd dospeje k záveru, že stranu sporu neuplatnila prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas, má možnosť buď konanie strany ospravedlniť a na jej procesný úkon prihliadnuť alebo vyvodiť sankčné dôsledky, teda na omeškaných procesný úkon neprihliadnuť, a teda nepriznať mu procesnoprávne účinky. Uplatnenie diskrečného práva súdu závisí od okolností konkrétneho prípadu, pričom oneskorené predloženie prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany môže súd ospravedlniť na základe objektívnych kritérií (napr. právna zložitnosť sporu) alebo subjektívnych kritérií (napr. schopnosť účastníka rozpoznať potrebu tvrdiť určité skutočnosti). Osobitne treba tiež zdôrazniť, že úvaha, či súd uplatní alebo neuplatní sudcovskú koncentráciu konania je výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu. Odvolací súd pri námietke uplatnenia tohto diskrečného práva súdu prvej inštancie skúma len to, či boli splnené podmienky pre uplatnenie tejto voľnej úvahy. V okolnostiach konkrétnej veci boli podľa názoru odvolacieho súdu splnené všetky podmienky pre uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania zo strany súdu prvej inštancie, keď prostriedkov procesnej obrany (popretie skutkových tvrdení žalobcu týkajúcich sa dôvodu nevpustenia žalobcu do lietadla) žalovaný jednoznačne neuplatnil včas (a ani účinne), pričom zároveň nebol dôvod z hľadiska objektívnych, či subjektívnych kritérií, toto oneskorené uplatnenie prostriedku procesnej obrany ospravedlniť.

40. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8.11.2011 sp. zn. 1 Sžr 38/2011).

41. Pokiaľ žalovaný poukazoval na to, že procesný postup súdu prvej inštancie je v rozpore uznesením Krajského súdu v Trnave z 26.10.2018 sp. zn. 26Co/186/2017, odvolací súd uvádza, že toto rozhodnutie nespadá pod pojem ustálená súdna prax, a preto ani nezakladá povinnosť súdu prvej inštancie (a ani odvolacieho súdu), aby odklon od právneho názoru vyjadreného v predmetnom rozhodnutí odôvodňoval. Ustálená rozhodovacia prax je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax, vyjadrenú opakovane vo viacerých, nepublikovaných rozhodnutiach dovolacieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia NS SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali (por. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. októbra 2019, sp. zn. 1Obdo/17/2018; publikované pod R 67/2020). Napriek uvedenému odvolací súd dopĺňa, že postup súdu prvej inštancie ani nebol v rozpore s právnym názorom Krajského súdu v Trnave vyjadreným v predmetnom rozhodnutí, pretože v danej veci išlo o odlišné okolnosti prípadu. Odvolací súd v tejto súvislosti opätovne zdôrazňuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o uplatnení či neuplatnení sudcovskej koncentrácie konania vychádza z okolností konkrétneho prípadu. V danej veci bolo predmetom sporu vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k stavbe, pričom súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí vychádzal zo záverov znaleckého posudku (ktorý nespĺňal kritériá v zmysle § 209 CSP) bez toho, aby sa zaoberal námietkami žalovaného uvedenými už vo vyjadrení k žalobe, že vyporiadavaná stavba sa nachádza na pozemku v jeho výlučnom vlastníctve (ktoré okolnosti nezohľadňoval ani žalobkyňou predložený znalecký posudok), na ktoré žalobkyňa v replike ani nereagovala. Právny názor Krajského súdu v Trnave v danej veci sp. zn. 26Co/186/2017 teda vychádzal z toho, že žalovaný už vo vyjadrení k žalobe poukázal na to, že sporný dom sa nachádza na jeho pozemku, čo rozhodne treba považovať za tvrdenie určitej skutočnosti a súd prvej inštancie mal túto skutočnosť zohľadniť pri hodnotení znaleckého posudku, pričom žalovaný sa až na pojednávaní dozvedel, že súd tento posudok považuje za správny. Až na tomto pojednávaní tak žalovaný reálne mohol mať dôvod navrhovať kontrolné znalecké dokazovanie, ktoré vzhľadom na popretie hodnoty stavby tvrdenej žalobkyňou v skutočnosti zaťažovalo ju. Preto odvolací súd v danej veci uzavrel, že súd prvej inštancie nesprávne dospel k záveru, že návrh žalovaného na nariadenie znaleckého dokazovania bol procesne prekludovaný, v dôsledku čoho tento dôkaz nevykonal. Z uvedeného je zrejmé, že v danej veci išlo o celkom odlišné okolnosti prípadu (i celkom odlišný predmet sporu), ktoré nie sú ani len sčasti obdobné okolnostiam tu prejednávanej veci, keď žalovaný počas celého konania účinne nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu (týkajúce sa dôvodu odopretia vstupu žalobcu do lietadla).

42. Žalovaný uplatnil i odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP, ktorým možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi. Keďže žalovaným uplatnený odvolací dôvod nesprávne zisteného skutkového stavu vychádzal len z toho, že súd nesprávne uplatnil sudcovskú koncentráciu konania, čím podľa žalovaného porušil právo žalovaného na spravodlivý súdny proces (ktorý odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP v zmysle vyššie uvedeného nebol naplnený), absentovala i odvolacia argumentácia žalovaného týkajúca sa nesprávne zisteného skutkového stavu, ktorú by odvolací súd mohol preskúmať. Preto ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP nebol naplnený.

43. Odvolací súd konštatuje, že skutočnosti uvedené v odvolaní žalovaného neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie a vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolanie žalovaného z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov

nemožno považovať za opodstatnené. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je dostatočne zrozumiteľne odôvodnené a logicky konzistentné.

44. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vyporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalovaného, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi žiadnej zo strán osobitne nenapadnutým, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

45. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offa podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania proti neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

46. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).